

A Dieva mierinājums ciešanās.

- ❖ Otrajā vēstulē korintiešiem Pāvils visplašāk runā par mierinājumu. Draudze piedzīvoja grūtu laiku, un Pāvila iepriekšējā vēstule viņus padarījusi skumīgus.
- ❖ Bet šīs bēdas bija “dievbijīgas”, kas veda pie grēku nožēlas (2. Kor. 7:10). Tāpēc Pāvils nevēlas, lai šīs bēdas viņus pārņemtu, bet gan lai viņi tiktu mierināti.
- ❖ Viņš pats bija piedzīvojis laikus, kad viņa dzīvība bija apdraudēta, un viņš bija zaudējis drosmi (2. Kor. 1:8–10). Bet Dievs viņu mierināja, un tagad viņš šo mierinājumu nodod draudzei (2. Kor. 1:6).
- ❖ Dieva mierinājums atbrīvo mūs no bailēm; tas mums atgādina par reizēm, kad Viņš mums ir palīdzējis; tas palīdz mums izturēt ciešanas; tas vada mūs uz garīgu briedumu; tas iedrošina mūs aizlūgt par citiem; un mēs mierinām citus, kā mēs paši piedzīvojām mierinājumu no Dieva.

B Svētums un sirsnība kalpošanā.

- ❖ Daži cilvēki nicināja Pāvilu, apsūdzot viņu vājumā un neizlēmībā (2. Kor. 10:10). Šī iemesla dēļ un lai viņa padoms tiktu uztverts un pieņemts, apustulim bija jāaizstāv sevi pret šādām apsūdzībām.
- ❖ Kā cilvēks viņš uzskatīja sevi par nenožīmīgu (Ef. 3:8). Bet, pateicoties Dieva žēlastībai, viņš varēja lepoties ar tīru sirdsapziņu (2. Kor. 1:12). Viņš un viņa līdzgaitnieki varēja droši apgalvot, ka viņu rīcība bija svēta un patiesa/tīra gan draudzē, gan ārpus tās.
- ❖ Šī iemesla dēļ Pāvila rakstos nebija slēptu nodomu. Viņš cerēja, ka šīs vēstules tiks lasītas un saprastas svētuma un sirsnības kontekstā — tas ir, rakstītas mīlestības pret viņiem dēļ un meklējot tikai viņu labumu (2. Kor. 1:13–14).

C Lai uzvestos gudri.

- ❖ Savā pirmajā vēstulē Pāvils informēja korintiešus par savu plānoto maršrutu (1. Kor. 16:5–11): Efeza — Maķedonija — Korinta — Jūdeja.
- ❖ Vēlākā vēstulē (pazaudēta, 2. Kor. 7:8) viņš informēja, ka apmeklēs tos divas reizes (2. Kor. 1:15–16): Efesā — Korintā — Maķedonijā — Korintā — Jūdejā.
- ❖ Tomēr viņš bija mainījis savus plānus un nolēmis neveikt šo pirmo apmeklējumu (2. Kor. 1:23). Šīs izmaiņas lika dažiem kritizēt viņu par nestabilitāti un svārstīgumu. Kāpēc viņš bija mainījis savas domas?
- ❖ Pāvila klātbūtne Korintā šķita nepieciešama tur esošo problēmu dēļ. Taču pretestība, ar kuru viņš sastapsies, nozīmēja konfrontāciju, no kuras viņš vēlējās izvairīties savas lielās mīlestības pret tiem dēļ (2. Kor. 2:1–4).

D Piedošana un atjaunošana.

- ❖ Kamēr Pāvils bija ceļā uz Troadu, Tits devās uz Korintu. No Troadas Pāvils devās uz Maķedoniju. Bet viņš bija ļoti noraizējies, jo Tits nebija saticis viņu Troadā, lai pastāstītu viņam ziņas par Korintas draudzi (2. Kor. 2:12–13).
- ❖ Neilgi pēc tam Tits beidzot satika Pāvilu Maķedonijā. Viņš pastāstīja viņam, cik labvēlīgi draudze bija reaģējusi uz apustuļa pamācībām (2. Kor. 7:5–9, 13–16).
- ❖ Viens no jautājumiem, kas viņiem bija jāatrisina, bija saistīts ar baznīcas disciplīnu. Paklausot apustulim, pārkāpēja puse bija saņēmusi aizrādījumu, un viņi bija pieņēmuši aizrādījumu. Tagad Pāvils lūdz viņus spert nākamo soli: piedošanu un atjaunošanu (2. Kor. 2:5–11).

E Kristus smarža.

- ❖ Komentējot to, kā Dievs “atvēra durvis” evaņģēlija veiksmīgai sludināšanai Troadā, Pāvils iesaucas slavas un uzvaras saucienā: “Un pateicība Dievam, kas mums vienmēr dod uzvarēt Kristū un Savas atzīšanas labo smaržu caur mums izplata visās malās!” (2. Kor. 2:14).
- ❖ Tāpat kā visaptveroša smarža, Kristus atziņa sasniedz katru dvēseli. Korintiešiem, tāpat kā mums, šī smarža ir mūžīgās dzīvības smarža. Tomēr tiem, kas noraida aicinājumu, tā ir nāves smaka (2. Kor. 2:15–16).
- ❖ Koncentrējoties uz atbildību, ko tas ietver, Pāvils paskaidro, ka vēsts jāsludina no sirds, nemeklējot personīgu labumu, bet gan klausītāju glābšanu (2. Kor. 2:17).